

Overenskomst begyndte fra det samme Udgangspunkt. Rigtig nok udtalte det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at han kunde have forstaaet, om Regjeringen var kommen denne Gang til Rigsdagen med Begjæring om en Finantslov, saaledes som Folkethinget forrige Gang havde vedtaget den. Dette er en for mig saa aldeles uforstaaelig Tankegang, at jeg aldrig endnu har hørt nogen uforstaaeligere af det ærede Medlem. Jeg kan forstaa, om det ærede Medlem fra sit Standpunkt drager den Slutning, at den nuværende Regjering ikke burde have bragt et Finantslovsforslag frem paany; men at det ærede Medlem virkelig for Alvor kan udtale, at den nuværende Regjering kunde komme til Thinget med Folkethingets Finantslovsforslag, efter hvad der er foresaldet, er mig aldeles ubegribeligt. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds fortsatte med en Bemærkning om, at vistnok i ingen Valgkreds i Landet vilde man kunne forstaa denne Regjeringens Holdning, og det ærede Medlem beklagede, at man ikke her i Landet havde en Bestemmelse om, at enhver Minister skulde være Folkethingetsmand, da han saa stode paa dergennem at kunne blive af med mig. Rigtig nok maatte han undtage de kjøbenhavnske Valgkredse, og maaste nogle flere — formodentlig mente han alle Højrekredse — men han nævnte ialtsald kun de kjøbenhavnske, og i Modsetning til de kjøbenhavnske tillod han sig at antage, at i de Kredse, der stod friere — det var hans Udtryk —, vilde et Gjenvalg af en Minister af den nuværende Regjering være en Umulighed. Dette er nu ikke en meget smigrende Betegnelse for de kjøbenhavnske Kredse at betegne dem som om de vare ufrie — det skal jeg imidlertid lade være det ærede Medlems egen Sag —, men jeg skal dog henstille til det ærede Medlems nærmere Overveielse, om ikke, dersom det virkelig forholder sig saa, at de kjøbenhavnske Valgkredse skulde staa aabne for Medlemmer af Regjeringen, medens disse ere udelukkede fra de friere stillede Landkredse, dette dog skulde have sin Grund deri, at man her i Kjøbenhavn tydeligere og lettere kan følge, hvad der virkelig passerer paa Rigsdagen, end det er muligt i det øvrige Land. I den Anledning kan jeg ikke Andet end minde om, at jeg engang i Gjærningen i har viist, hvor magtpaaliggende det er mig, at man ude omkring i Landet saar at vide, hvad der virkelig sker her i denne Sal og paa Rigsdagen overhovedet, idet jeg har begjæret en Bevilling til at faae Rigsdagstidenden — jeg kjender intet bedre Middel — udbredt i Folket, men denne Bevilling blev negtet af dette ærede Thing. Jeg kan ikke ønske Noget hellere, end at det hele Lands Valgere maatte være Vidne til Forhandlingerne, saaledes som de foregaa her. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds indhentede nu i sit sidste Foredrag, hvad

han forsøgte i sit første, nemlig at beffæstige sig med det foreliggende Finantslovsforslag. Han udtalte blandt Andet angaaende dette, at han ikke kunde billige, at der paa Finantslovsforslaget var optaget nogle Poster fra Tillægsbevillingsforslaget for 1880—81, og at han ikke kunde billige, at jeg havde betegnet dette Forslag, Tillægsbevillingsforslaget for 1880—81, som bortfaldet. Denne Betegnelse er imidlertid, som det ærede Medlem maa vide, fuldstændig korrekt; thi efter en Oplysning ere bortfaldne ikke blot de Forslag, der have ligget i det opløste Thing, men ogsaa de Bevillingslovsforslag, der fra det opløste Folkething ere gaaede over til Landstinget; disse skulle bringes frem paany, ellers existere de ikke. Det maa det ærede Medlem vide. Tillægsbevillingslovsforslaget er altsaa bortfaldet. Hans Ansæ maatte ialtsald rettes, ikke mod dette Udtryk af mig, men imod, at jeg ikke paany har indbragt dette Tillægsbevillingslovsforslag. Nu har det ærede Medlem jo fuldstændig Ret i, at en stor Del af Posterne paa Tillægsbevillingslovsforslaget ere Bevillinger, der allerede ere afholdte; det fremgaar jo af selve Forslaget. Det blev der ingenlunde lagt Dølgemaal paa, dengang det kom frem, at for en stor Del af Posternes Bekommende vare Pengene givne ud. Det var altsaa ikke Noget at betyde; men hvad der vilde være noget ganske Splinternyt, var, om man bragte et Tillægsbevillingslovsforslag frem, efter at ikke alene Finantsaaret er tilende, men ogsaa de 3 Maanedere efter dets Udløb, i hvilke Udbetalinger endnu kunne finde Sted, ere forløbne, med andre Ord, efterat selv Posterne ere gaaede over til Regnskabet og indførte i det. Det er Sagen. Det er Grunden, hvorfor de ikke ere gjentagne. Nu hørte jeg nok, og med en vis Fornøielse, det ærede Medlem gjøre gjældende, at for saadanne afholdte Beløbs Bekommende var det det Rigtige — ja, det ærede Medlem brugte et meget stærkere Udtryk —, at de søgtes paa Tillægsbevillingslovsforslaget istedetfor gennem Regnskabet at gaa til Statsrevisionen og derefter finde deres Afgjørelse. Jeg hørte det med en vis Fornøielse, thi det er ikke saalænge siden, at dette Things Møltal kastede ud af Tillægsbevillingsloven alle de eller omtrent alle de paa denne Maade afholdte Udgifter, og jeg tror, at det ærede Medlem var med til at stemme derfor, saa det er med en vis Fornøielse, at jeg nu hører det ærede Medlem udtale sig saa bestemt for det konstitutionelt Rigtige i, ikke at henvise saadanne allerede afholdte Udgifter fra Tillægsbevillingslovsforslagene til Statsrevisionens Afgjørelse, men derimod at afgjøre dem paa selve Tillægsbevillingsloven. — Det, som imidlertid syntes at ligge det ærede Medlem mest paa Sinde i hans Udtalelse, var at faae en Forklaring af mig, hvorfor jeg ansaa det for Regjeringens Pligt at blive paa sin Plads, og det ærede Medlem spøiede til, at man hverken her i